

X Conferència anual de la SCC 2000

Especial *Deu anys de conferències, deu anys d'investigació*

La ciutat de Girona i la Societat Catalana de Comunicació

*per Joaquim Nadal Farreras*¹
Alcalde de Girona

1. Aprofitem l'oportunitat que ens brinden aquestes pàgines per a agrair molt sincerament a la ciutat de Girona, a través del seu alcalde, Joaquim Nadal, l'hospitalitat amb què des del primer moment acolliren els membres de la Societat Catalana de Comunicació.

Ja fa més de deu anys que la societat catalana de comunicació fa a Girona la seva trobada anual.

L'Ajuntament de Girona va acollir des de l'inici aquesta possibilitat amb entusiasme. Per a la ciutat significava una doble oportunitat; d'una banda, aproximar de forma estable a Girona la presència d'una societat filial de l'Institut d'Estudis Catalans i, de l'altra, acostar la ciutat i la seva realitat canviant a un col·lectiu ampli i representatiu d'experts i professionals de la comunicació.

La Societat ha trobat un ambient tranquil i relaxat i ha pogut organitzar els seus debats sense presses ni interferències i els seus socis, reunits plegats, s'han pogut sostreure per unes hores del tragí insuportable de la quotidianitat. De tot plegat n'estem contents i en fem un balanç positiu que esperem que sigui compartit.

Per a Girona ha estat l'oportunitat de trencar barreres, d'obrir-se, de donar-se a conèixer, de sortir enfora. Hem aplicat el criteri sistemàtic de considerar que l'autopista de Girona a Barcelona ha de ser un camí d'anada i tornada i que és, des de ja fa un cert temps, el carrer major de la cultura de Catalunya.

Encara avui, malgrat que la distància és reversible, hi ha un factor psicològic que fa més llarg el trajecte de Barcelona a Girona que a l'inrevés. És i ha estat la tendència habitual.

Un dels objectius de Girona és trencar aquesta tendència i reduir la distància, eliminar les causes objectives que la creen i generar la necessitat de l'itinerari de pujada (Barcelona-Girona) sense passar de llarg i amb algun objectiu ben precís.

Fer-nos presents, fer-nos necessaris i fer-nos atractius: vet ací una filosofia que hem anat desenvolupant i que ha anat donant els seus fruits. Així i tot, som conscients del camí que encara queda per recórrer, de totes les possibilitats que encara hem d'explorar i dels esforços que hi hem d'esmerçar.

En les primeres dècades del segle, Josep M. de Sagarra va poder escriure: «Mirar les pedres de Girona des de la Vall de Sant Daniel és com olorar les entranyes d'una raça que mai no ha fet un pinyol de debò i que, si amb les dents ha atrapat la glòria, no se n'ha sabut aprofitar i de seguida ha parat la mà i ha posat les costelles pensant-se que feia una cosa molt important».

Aquesta reflexió inclosa a *All i salobre* (1929), que repeteix els arguments d'una reflexió anterior, conté probablement la quinta essència del conformisme gironí secular. Ara, però, sense desmentir el seu mèrit literari, voldríem poder desterrar definitivament el diagnòstic i garantir que el futur ens depararà l'empenta i les ganes suficients per a saber aprofitar les nostres oportunitats.

Em complau de compartir amb vosaltres aquest pensament i demanar-vos una activa complicitat per tal de confirmar-lo activament una mica més cada any.